

letters goed kent, zeg mij dan de beteekenis der A, en dan zal ik u uitleendoen wat de B beteekent". De meester werd kwaad en gaf den jongen eene oorveeg. Maar Jezus, die al de sterren zag, verwenschte den meester, en terstond viel deze in onmacht van zijn lessenaar. Daarop verliet Jezus de school, ging naar huis en vertelde wat er gebeurd was. Jozef schrok bij 't vernemen van dat nieuwe ongeluk, stond tenden raad en zegde tot Maria: „We zullen hem niet meer buiten de deur laten, want wie zijne gramschap verwekt, boet er 't leven bij in." Toen was daar een derde meester, een vriend van Jozef, en die zegde: „Geef mij den knaap, ik zal hem met zachtheid behandelen." „Als gij niet bang zijt, neem hem dan mede", zegde Jozef. En Jezus volgde den nieuwen meester blijgezind. In de school gekomen, vond hij daar een boek op den lessenaar liggen, nam het en spelde niet de letters, maar sprak door den Heiligen Geest en onderwees zelf de wet, in plaats van den schoolmeester. Ieder stond verslagen over de schoonheid der leering en de geschiktheid der woorden in den mond van zulken jongen knaap. Toen Jozef de mare kreeg, kwam hij haastig bijgelopen, met de vrees in 't hart voor eene nieuwe ramp. Maar de meester zegde hem: „Jozef, vriend, 't is geen leerling dien ge mij gebracht hebt, maar een leeraar! Wie kan zijne woorden begrijpen! hij is vol genade en wijsheid. Hij kan mijn leerling niet zijn, neem hem mede naar huis." De knaap lachte welgezind en zegde: „Meester, gij hebt goed gesproken en rechte getuigenis afgelegd, om uwentwille zal degene die geslagen werd, genezen worden." En inderdaad, op denzelfden dag werd de andere meester weer levend en gezond. Jozef nam toen zijn zoon mede naar huis, en Jezus deed daarna nog vele mirakelen, maar alles in 't goede: genas adderbeten, verwekte gestorvene kinderen, miek blinden weer ziende. En de menschen zegden van hem: „Die knaap is uit den hemel, want hij vermag alles bij Gods genade."

Maar 't schoonst van al: wanneer hij twaalf jaar geworden was, mocht Jezus mede met vader en moeder naar Jeruzalem om er het paaschfeest te vieren. In 't valavond keerde heel 't gezelschap terug. Onderweg kreeg Jezus al met eens den inval naar Jeruzalem weer te keeren, en was verdwenen zonder dat iemand het opgemerkt had. Jozef en Maria meenden dat hun kind bij de andere knapen van zijne weerga was, en stapten zonder achterdocht hun weg voort. Toen ze eene dagreis ver gegaan waren, zochten zij rond in 't gezelschap, maar hun zoon niet vindend, overviel hen groote angst en ze keerden aanstonds terug op hun stappen om Jezus te zoeken. Den derden dag eerst vonden zij hem in den tempel, midden de wetgeleerden en hoogpriesters, volop met hen aan 't redekavelen, en een heele troep volk er rond die stonden te luisteren, verbaasd over den vreemden knaap die de wet uitlegde en de parabels, beter dan de ouderlingen. Maria liep er haastig naar toe en zegde berispending: „Maar kind toch,